

mo pattudest luggu. Nenda mõtseb innimenne omma pattoteede peál; ehk ommiti on fergemeelsete pattrotenistusse se meel ta sees. Agga Jõsonda sanna kostab selle peále: „Et moistke teie totrad rahva seast, ja teie halbid, millal tahate teie ommad ašjed tarvaste aiada? Kesk kõrwa ištutand, eks se peaks kuuulma? kes silma walmistand, eks se peaks nággema? kes pagganad karristab, eks se peaks nomima?” Laul 94, 8 — 10. „Kättemakéminne on minno párralt, minna tahhan jálle fátte maksta, ütleb Jõssand.” Ebr. 10, 30. Ja sedda sawad keik innimesed ükskord katsta ja tunda, kui se suur arivalik kohto-pááw saab tullema, mil Jummal iggaúhhele annab, sedda mõda, kui temma ello aeges on teinud, olgo hea ehk kurri. Agga nüud jo pannes Jummal omma kange ja pühha wihha tunnistusse patowasto, meie silma ette, et peame head mae-nitsust kuulda wõtna ja meelt parrandama.

Ja nisuggused tunnistusse on ka need samad, mis nüud tullewad luggeda, ja óoldatse sanna járrel ueid tööfised ollewad

I. Ülhhe kúllakesse sees, W. nimmi, surti hilja aego üks leß naene árra. Need 11 ehk 12 last, mis temma omma rinde al olli kannud ja ilmale tonud, ollid keik jo warra átravurnud ja temmaga lõppes temma mehhe sugguseelts nüud árra. Ja fest ta ráki omma surma wodi peált nenda: Prantsosi sõa aial tulli üks haige wenne kinral meie kúllasse, ja et ei woinud tedda sure nöddruisse párrast, et woim olli lõpnud, mitte emale wia, ta siis jái senna trakterisse, mis sekord olli miño áua ja ámma ká. Kinral surri pea árra, ja játtis suurt rahha járrele. Kinrali leß praua tulli senna temma warrandust párrima, ja kulas ka se rahha járrele, fest ta teadis, et dñnis mees olli sedda omma kasa wõtnud. Agga ei leidnud temma rahha firstolessesse seest muud kui wågga pißut sedda, fest trakteri rahwas